Zevende Jaer. Nr 14. Zaterdag, 7 April 1860.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M.-F. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, nº 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 7 APRIL.

In hare zitting van vrydag heeft de Kamer der volksvertegenwoordigers al de amendementen welke op de artikels 346 en 348 van het nieuwe strafwetboek voorgesteld waren, verworpen, en deze beide artikels aengenomen, zoodanig als zy op het laetst door de byzondere kommissie waren voorgesteld. Zy heeft zich vervolgens verdaegd tot dinsdag den 17 april, na nog het wetsontwerp betreffende den verkoop van een gedeelte van het domaniale bosch van Heide-Fanard aen de stad Spa gestemd te hebben.

Ziehier den teks der bovenbedoelde artikels 346 en 348, zoo als dezelve door de Kamer zyn gestemd :

« Art. 346. Zal gestraft worden met een gevang van acht dagen tot drie maenden en met eene boet van 26 tot 1000 franken, of met eene dezer beide straffen alleenlyk, alle ophouding van werk niet aengekonding veertien dagen van te voren en te weeg gebragt ten gevolge van samenspanning tusschen degenen die werken, en met schending van plaetselyke gebruiken en overeenkomsten.

» De termyn der opzegging is bepaeld op eene maend voor de byzondere nyverheids-takken welke verbintenissen nakomen die ten minste dezen duer vorderen.

» Zal met dezelve straffen gestraft worden alle algemeene ophouding van werk gedaen door eenen of meer bazen buiten de gevallen van noodwang en met schending der zelfde overeenkomsten.

» Deze straffen zullen kunnen opgevoerd worden tot het dubbele ten aenzien der opperhoofden of aenstokers.

Art. 348. Zal gestraft worden met de zelfde straffen elke persoon die geweldadigheden bedreven of beleedigingen, bedreigingen, boeten, verbiedingen, ontzeggingen hoe ook genaemd uitgesproken zal hebben, hetzy tegen degenen die werken, hetzy tegen degenen die doen werken, en welke mogten inbreuk maken op de vryheid van het werk.

» Hetzelfde zal het geval zyn met al degenen die, door samenscholingen by de gebouwen waer het werk wordt uitgeoefend of by de wooning van degenen die het besturen, zullen inbreuk gemaekt hebben op de vryheid der meesters of der werklieden.

Het amendement van M. Guillery, hetwelk van al de voorgestelde amendementen het vryheidslievende was en hetwelk even als de andere door de Kamer is verworpen, strekte tot weglating van art. 346 benevens van de *verbiedingen* en *ontzeggingen* in de eerste zinsnede van art. 348.

La liberté, een te Antwerpen verschynende weekblad, kondigt sedert 4 weken zeer wel geredeneerde artikels af over *la langue flamande au point de vue de sa beauté, de son utilité et de sa nationalité* (de vlaemsche tael, opzigtens hare schoonheid, haer nut, hare nationaliteit). Wy wachten met belangstelling het voortzetten dezer studie af, welke zonder twyfel eenige bekeerlingen zal maken in het fransch kamp. Het 4e artikel eindigt door de volgende regelen — eene waerheid, welke tegenwoordig niet genoegzaem kan overdacht worden :

« Eene vreemde tael boven de eigene verkiezen, dat verdooft of ten minste dat verzwakt de gehechtheid van den burger aen den vaderlandschen grond. Ontkent als gy wilt die waerheid ; volgens ons en vele anderen, zult gy ten minste gedwongen zyn te bekennen, dat men, door eene vreemde tael aen te nemen, eenen slag toebrengt aen de gevoelens, aen de principen, aen de nationale zeden ; dat is zynen natuer veranderen in de natuer van het vreemde volk, want zoo als Machiavel zegt : *de verandering van tael en religie wischt de herinnering aen alle dingen uit.* » (*Handelsblad.*)

Dezer dagen begaf de engelsche gezant te Parys, lord Cowley, zich by keizer Napoleon, om hem in name zyns gouvernements bemerkingen te maken nopens de zaek van Savooijen.

» — Sire, zegde de gezant, de daden die wy zien voltrekken beantwoorden niet aen de woorden uwer Majesteit. Wat zoudt gy zeggen als Engeland voordeel trekkende uit uw voorbeeld, de gelegenheid waernam om zich van Sicilië meester te maken?

» — *Ik zou*, antwoordde de keizer, *België binnenrukken.* »

Dit en een ander wordt door eene paryzer correspondentie verhaeld.

De Rhynsche provintien en België.

M. Thouvenel, minister van buitenlandsche zaken in Frankryk, heeft den volgenden omzendbrief gezonden aen de fransche gevolmagtigden te Londen :

Parys, 19 maert 1860.

Aen Z. Exc. M. den graef de Persigny, gezant van Frankryk te Londen.

Mynheer de graef,

In den brief welken gy my de eer gedaen hebt my te schryven, onder nummer 28, kondigt gy my aen dat gy aen lord John Russell de mededeeling van 's Keizers gouvernement, in datum van 13 dezer, wegens Savooijen en het graefschap Nizza overhandigd hebt, en gy voegt er by dat de eerste Staets-sekretaris van Hare Britsche Majesteit zich heeft voorbehouden het advies van den ministerraed te vragen alvorens ons het antwoord des engelsch gouvernement te doen kennen. In afwachting geloof ik heden met u te moeten terugkeeren op een punt welk ik my bepaeld heb u enkelyk in mynen voorgaenden brief aen te duiden en ik wil nu byzonderlyk aendringen op eene opwerping die voortgebragt geworden is in de redetwistingen waertoe de kwestie heeft aenleiding gegeven.

Inderdaed, men brengt gelykenissen by, en van daer gaet men af om wantrouwen te zaeijen. Maer berusten deze gelykenissen op feiten en bestaet er wel waerlyk eenige betrekking tusschen onzen toestand opzigtens de Alpen en onzen toestand opzigtens den Rhyn? Gewis hadden de traktaten van 1815 in het Noorden eenen staet van zaken daergesteld die tamelyk geleek en overeenkwam met dengenen die heden nog bestaet langs den kant der Alpen. Het koningryk der Nederlanden was ingerigt geworden met een gedacht dat teenemael gelykvormig was met hetgene waeruit de grensbepaling van Sardinien voortspruit. Gelyk Sardinien, had het de wacht der standplaetsen en stellingen die hem toelieten de toenaderingen en binnengangen van ons grondgebied aen vreemde legermagten over te leveren.

Na eenen duer van vyftien jaren, zyn die schikkingen diepgrondig veranderd geworden met medehulp der groote mogendheden zelve. België heeft zich gevormd, en zyne door Europa herkende onzydigheid bedekt sedert dien gansch het gedeelte onzes grondsgebieds dat juist meest was blootgesteld en voor hetwelk Frankryk wettige onrust kon koesteren.

Kortom, hetgeen de traktaten van 1815 voor ons bedrei-

GESCHIEDENIS EENER KLOK.

(*Vervolg.*)

Nadat ik op myne knien gevallen was regtover de dame, die de aenwezingen toelachte haren waeijer van zwaenpluimen bewegende, stelden de zonen van Belial beurtelings verscheidene middels voor om my de zoo gezegde ontheiliging waervan ik my pligtig gemaekt had, zegden zy, te doen boeten. Ik weet niet hoe lang dit schrikkelyke tooneel duerde, want ik werd zinneloos. Eindelyk won een laetste gevoelen de meerderheid der stemmen, het was de slotvoogdes die het gaf.

— Geen geweld, edele ridders, bid ik u, zegde zy. Ik scheld den jood Reuben kwyt de straffe welke hy verdiend heeft, opdat hy eene zoete geheugenis van my zoude behouden. Ik vraeg hem slechts, als voorwaerde zyne genade, een eenig klein werk van beleefdheid : het is dat hy gedurende onze maeltyd in de eetzael zal blyven ; eene byzondere tafel zal voor hem bereid worden, en daer in onze tegenwoordigheid, zal hy een stuk varkensvleesch eten.

— De Moabietsche vrouw ! riep de oude Sarah met verontwaerdiging uit ; en gy hebt zekerlyk geweigerd ?

— Ik kon niet, want de toejuichingen der ridders, nadat zy opgehouden had van te spreken, waren zoo geweldig dat men my niet zou gehoord hebben. Terstond werd ik naer de eetzael gesleurd. Onder de spyzen waermede de tafel overladen was, bevond er zich een geheel gebraden varken. De slotvoogdes sneed er een deel van af dat men my opdiende my aenzoekende er van te proeven.

— Gy moest weigeren, riep Sarah uit, gy moest liever sterven, gy moest...

— Ik moest myne beenderen en myn geld ongeschonden wederbrengen, onderbrak Reuben met haestigheid, en 't is hetgene ik gedaen heb. Na deze maeltyd vraegde ik den oorlof om te vertrekken. Alsdan riep de heer van Varangeville zynen huisbestierder, en hy beval hem my den wisselbrief van Jan Lemasson te betalen, hetgene terstond gedaen werd.

Nauwelyks was ik uit deze spelonk gekomen, of ik doolde eenigen tyd in het veld gelyk iemand die zyn verstand verloren heeft. Eindelyk kwam ik, of om beter te zeggen, droeg my myn muilezel naer Bolbec, zonder dat ik kon weten hoe ik er gekomen was.

'S nachts kreeg ik eene geweldige koorts die my dry dagen lang in het bed hield. Gelukkiglyk kon ik van tyd tot tyd met den top van mynen vinger het geld aenraken dat ik uit de handen der Philistynen gered had en hetwelk lag onder het kussen waerop myn hoofd rustte. Het was myne eenigste vertroosting en waerschynlyk de oorzaek myner genezing en myne spoedige terugkomst te Rouen.

— Dit zy voor u eene les, zegde Sarah ; gy hebt voor de Nazareërs en hunne kinders dezen diepen haet, dezen godsdienstigen afschrik niet die in het hart van al de joden moeten bestaen : gy verstaet my, Reuben. Hoe menigmael zyn myne ooren gestoord geweest over den lof dien gy aen de dochter van Jan Lemasson gaeft !

— Ik herhaelde maer hetgene ik alle dagen hoor zeggen.

— Gedenkt het u niet meer dat het eene christene, de dochter van onze vervolgers is ?

— Zy is wel onschuldig van het kwaed dat zy ons gedaen hebben. En moest de dag der wraek aenkomen, ik voel dat ik haer zou willen redden.

— En gy zoudt aen onze wet ongehoorzamen, antwoordde de onverzoenlyke oude vrouw. Als God de Amalecieten aen het zwaerd van Gedeon overliet, gebood hy hun de jonge dochters te sparen? Neen, tot de nieuwgeborene kinders toe, alles werd in de veroordeeling begrepen.

Ondanks zyne geheugenissen van Ectot-de-Baons, kon Reuben zich niet onthouden van te sidderen, en hy antwoordde op eenen korten en droogen toon :

— Moeder, spreekt my aldus niet, gy zoudt my eenen godsdienst doen haten die diergelyke wreedheden gebiedt. Deze Christus, wiens leering gy veroordeelt, heeft altyd den vrede en de liefde gepredikt, en hy heeft ons gezegd dat alle menschen gebroeders waren. Het is de God der christenen, maer...

Reuben werd op dezen stond onderbroken door eenen scherpen schreeuw van Sarah.

— Ongelukkige ! zegde zy hem, indien uwe misdadige aerzelingen van eenigen jood gekend waren, zoudt gy niet vreezen dat hy tegen u het schrikkelyke vonnis van iever zoude uitvoeren, en dat hy, naer het voorbeeld van Phineas, uwen afval door uwe dood zoude voorkomen ?

— Ik zou my onder de bescherming van den kardinael d'Amboise stellen.

— Kent gy wel de natie aen welke gy wilt ophouden van toe te behooren? Zy is zoo oud als de wereld... Josef deed zich door zyne wysheid bewonderen by het volk dat voor het geleerdste der aerde gehouden werd. Als hy tot den hoogsten trap der menschelyke grootheden gekomen was, verliet hy de paleizen van het prachtige Memphis om zich in het stof te komen nederwerpen voor den herder Jacob, omdat Jacob zyn vader was ; en myn zoon vindt niet eene vertroosting om my te geven, niet eene stem om my te antwoorden, niet eenen traen om myne droefheid te stillen.

Deze beproeving was te geweldig voor den zwakken Reuben. Hy viel met het aengezigt tegen den grond voor zyne moeder neder, en zy bekwam van hem de belofte dat hy alle betrekkingen van zaken met Lemasson zou eindigen.

De daedzaken welke Reuben aen zyne moeder verhaeld had waren ongelukkiglyk maer al te waer, doch hoe veel meerder ware de verbittering van Sarah geweest hadde zy moeten weten wat er in het kasteel van Varangeville sedert het vertrek van haren zoon gebeurd was.

Nadat de huisbestierder Reuben tot aen de groote deur van het kasteel uitgelei gedaen had, was hy wedergekeerd in de eetzael, waer hy niet nagelaten had de gasten van zynen meester te vergeestigen met de jammerlyke uitroepingen van Reuben als hy het kasteel verliet. Dit verhael was door een groot geschater van het edele gezelschap onthaeld geweest.

Gedurende dezen tyd hadden de potten wyn hunne ronde gedaen ; de bekers waren uitgedronken en verscheidene reizen vervuld geweest in het midden der hevigste gesprek-